

— Ахааа! — отвърна Али Чаушъ: — въ такъвъ случай кой ще ни каже, де сж скрити паритѣ?

Въ тоя мигъ стана нѣщо, нечакано и за турцитѣ, и за женитѣ. Новъ пламъкъ въ огнището избуя. Гръмъ разтърси къщата. Съ огненъ гнѣвъ глѣчка проеца на двора и нѣкаква буря нахлу вжтре.

На вѣнъ тъмнината редѣеше. Просторитѣ побледнѣха. Отъ изтокъ пламтящи виолетови потоци изврѣха. Румѣна зора просия.

Предния день сутринята Келешъ Асанъ пристигна съ другаритѣ си въ селото и отседна въ механата. Когато искаше да придаде официалностъ на своитѣ подвизи, той зимаше и Али Чаушъ, като царски човѣкъ. Всѣки мислѣше — което е Али Чаушъ, това е и Келешъ Асанъ. Тѣ изпълняватъ волята на падишаха. Затова никой небива да имъ се противи.

Ядоха и пиха въ механата. Случайни цигани чалгѣджии свириха имъ. Циганки имъ играха къчекъ. Веселиха се. Кроиха по своитѣ работи и зеха важни решения. Въобще деня минаха много приятно. Тѣ разпитаха механджията българинъ за Кочо и синоветѣ му. Той не знаеше де сж, но не искаше да помислятъ турцитѣ, че крие нѣщо, та имъ разправи, че ужъ били отишли въ Солунъ по търговия. Щѣли да се бавятъ тамъ, още нѣколко дни. Между другото механджията повика тайно Кочовия ратай, та му обади своитѣ подозрѣния. Ратаятъ изчезна откъщи. Не обади на женитѣ нищо, за да ги не смути. Нито имъ каза нѣкакъ да се притулятъ, защото мислѣше, че преди слънце да зайде, ще се върне съ своитѣ господари и съ още тѣхни приятели. Келешъ Асанъ не ще да налети презъ деня. Ще дочака по-тайна нощъ, кога всичко заспи. Това стана тъй, но смѣтката на ратая — да намѣри господаритѣ си лесно и бързо — не излѣзе вѣрна. Тѣ бѣха много далече. Едва предъ зори успѣха да стигнатъ докъщи, когато Али Чаушъ се вече готвѣше да извади първата нажежена перустия и да я надене върху шията на най-малкото дете.